

break-out

het is even moeilijk
in het begin;
maar je moet opkijken,
nooit je hoofd buigen.

en dan weglopen,
achter je praten.

draai je niet om:
ze kijken je na.

ingreep

eerst denk je 't is maar even,
het houdt vanzelf weer op,
tenslotte accepteer je 't,
langzaam hollend,
je haren langdurig-
kortstondig een waaijer,
je beseft in slow-motion,
dat het zal blijven,
nog even gelukkig,
als in een flash-back.

verval

ik ga naar plaatsen
waar wij altijd heen gingen
op straat valt de regen
voorspeld in een andere dimensie

Mady (analytisch)

via een bruin gedichtje
een keverrequiem
heel veel nattigheid
ongelukken en tegenspoed
vond ik Mady.

ik bracht haar naar Gevonden Voorwerpen
maar niemand kwam haar halen
dus nam ik haar maar.

Mady (synthetisch)

ik stel uit opeenvolgende elementen
eenzaamheid, vrolijkheid,
tezamenheid, keihardheid
een synchroon beeld samen,

van glas kapot gesmeten
vocht lekker van de vloer
lijkt je gezicht uit scherven
samengesteld, Mady.

Mady gaat op reis

ik bel je op in Ruhleben
en jij zegt getallen en dagen
en dag

wat zou ik van je kunnen houden
als ik wou

zurückbleiben lijkt je te zeggen
iemand gaat toch naar binnen
jij gilt de microfoon kapot

Ruhleben, dinsdag
dag

zelfs de kier licht

zelfs de kier licht onder de deur
vergeet ik niet

de manier waarop je boeken verzet
tentamens leert
het verschil met mij

de plaatsen waar je graag zit
de koppen koffie de telefoon

in ieder liedje
hoor ik ons
maar ik weet wel beter
we zijn uniek

nog eens

als die jongen op dat moment
niet net die andere jongen
z'n koffie uit de hand geslagen had,
wat was er dan gebeurd.

ik was bij je,
vlak bij je,
in gedachten al in je,
de woorden haast uit me.

toen verspreidde de koffie zich
en je lachte, ik ook
maar de woorden versplinterden
en werden opgedweild.

liefde!

rennen
als je een indirect teken van iemand krijgt
alles laten liggen
vragen
informereren;
liefde!

fantastisch huis

na het bedrijvige lawaai
van de werkende klasse
in de burengeruchttuin

valt stilte als een soft drug
over ons fantastische huis,
als een douche om te verdrinken.

je glijdt zacht uit de kleren
en in eeuwigdurende dromen,
je wilt het altijd zo hebben.

als je wakker wordt
druppelen nieuwe gevaren
van de fantastische kozijnen.

een morgenstreling

in zachte lakens,
in zachte armen rustend
droomde ik, dat

ik bij je sliep;
je streefde mij smorgens
de ochtend in.

het was een
ongekend intens gevoel,
dat bed met jou,

ik had nooit
gedacht, dat dit mijn
liefste wens was.

sluimerende hitte

als de warmte uit je lichaam is gevloeid
en als koud wit stolsel op je ligt,
is ook de beweging geweken;

zelfs geen siddering beweegt meer
je ijskoude armen en benen,
je ogen zijn starend en nietsziend;

met de ijzel in je gedachten
kraken vriend en vijand even hard,
maar jijzelf maakt geen geluid.

kwam er maar iemand in je bed
om je huid open te krabben,
de sluimerende hitte te wekken.

de wond in mijn zijde

ik ken een jongen die,
afgewezen door een meisje,
zichzelf onherkenbaar maakte
met lange haren en een baard;
hij trok vreemde, wilde kleren aan,
als je hem aansprak
uite hij betekenisloze kreten
gesublimeerde woede, angst, verdriet.

en ik verzink in mezelf
ik raak mezelf aan.
dan voel ik een steek
en ik schrijf met de pen
gedoopt in het bloed
uit de wond in mijn zijde.

thalassa! thalassa!

maar als ik je dan weer zie
in je bruine glimmendheid,
je haar van schuin opzij
en je grote wilde ogen,
wordt alles aangebrande pap
en tranen slijm schor en verlegen.

in mijn dromen rijs je op
uit de wilde spattende zee,
je borsten uitdagend en druipend
van miljarden zoute tranen,
je haar vol schuimend wit
en ik schreeuw: thalassa! thalassa!

voortekenen

het water stijgt niet boven de bergen,
de zeedieren komen niet aan land,
de rivieren stromen niet naar de bron terug,
de stenen springen niet stuk,
de bomen beginnen niet te zweten
en de graven blijven lekker dicht.

toch ben ik enigszins nerveus,
ookal is er dan niets dat wijst
op het einde van de wereld.

de kleine stedeling

de alcohol legt een netwerk
van metalen buizen in mijn hoofd
onwrikbaar als een gigantisch klimrek
waar je eindeloos in kunt klimmen
steeds precies wetend waar je bent,
alles blijft op zijn plaats.

maar als ik opsta voel ik
hoe de wegen veranderd zijn,
lichten verblinden mij,
ik struikel in vreemde straten
en bij elke schrede snijden
scherpe messen in mijn voeten.

de toekomst is gekomen

sommigen proberen het nog
in mooie formules te vangen:
'er is iets uit ons gesijpeld
dat ons vroeger levenskracht gaf',
maar het is niet 'iets',
wijzélf zijn uit ons gesijpeld.

het is echt allemaal voorbij,
iedereen weet het.
niemand wil het weten.
niemand wil de eerste zijn
die de fatale woorden spreekt:
de toekomst is gekomen.

je kijkt me aan

je kijkt me aan
met je blonde haar golvend
door je brilleglazen
over de harde koude metalen rand
waaruit zo'n duizend gedichten ontsproten
en je kijkt me aan
en binnenkort zul je daar niet meer staan.

je vader babbelt tegen je aan
over afschrikking en kernwapens,
je moeder kookt en rommelt
kranten stapelend volgens duistere normen
en ze kussen elkaar ten afscheid
en je kijkt me aan
en binnenkort zul je daar niet meer staan.

je glimlacht wrang,
je strijkt door je haar
en je zegt dat je niets meer wilt horen
over lege kamers
en sentimentaliteit
en je kijkt me aan
en binnenkort zul je daar niet meer staan.